

KRISTUS JA MUINAISAJAN SALAKOULUT

Pekka Ervastian esitelmä 13.1.1929

Kosmillinen Kristus on miljoonien, satojen miljoonien vuosien kuluessa lähestynyt maapalloa ja ihmiskuntaa ja me olemme muutamissa luennoissa koettaneet kuvata tätä lähestymistä yleisissä, ns. melkein kosmillisissa piireissä. Olemme koettaneet kuvata miten Kosmillinen Kristus on lähestynyt maapalloomme taso tasolta ja viime kerralla koetimme jo vähän lähemmin kuvata tätä lähestymistä katsellen asioita meidän inhimilliseltäkin kannalta. Nyt olisi tarkoituksemme yhä edelleen kuvata näitä asioita, tätä Kosmillisen Kristuksen lähestymistä eli siis Kristuksen työtä ihmiskunnan hyväksi, kuvata sitä yhä realistisemmin. Tietysti emme silti läheskään pääse heti semmoisiin asioihin meidän ihmiskuntamme kehityselämässä, joita me nimitämme historiallisiksi. Meidän historiamme käsittää vielä kovin lyhyitä aikoja ja sentähden me tulemme vasta lopulla niihin. Mutta on aivan välttämätöntä, jos tahdomme saada yleiskuvan ja järkevän kuvan Kosmillisen Kristuksen työstä, että me koetamme ymmärtää tätä työtä myöskin varhaisempina aikoina, semmoisina aikoina, kaukaisina aikoina, jos kohta meidän arkeologiset tutkijamme, ne, jotka tutkivat maapallon muinaisuutta ja ihmiskunnan muinaisuutta toisenlaisista muistomerkeistä kuin kirjoitetuista muistiinpanoista, todistavat meille, että niitä kaukaisia maita ja mantereita ja ihmiskuntia on ollut olemassa. Mutta me emme tahdo niihin asioihin niin paljon huomiota kiinnittää, ehkei ollenkaan huomiota kiinnittää tässä sarjassa, jos koetamme tutkia Kosmillisen Kristuksen henkistä työtä ja siis ihmiskuntamme kehitystä psykologiselta kannalta pikemmin kuin jokinlaiselta ulkonaiselta. Mutta silti, varsinkin kun on kysymyksessä nuo kaikista varhemmat ajat, täytyy meidän kosketella, jonkun verran

myöskin ihmiskunnan ulkonaista historiaa ja ulkonaisia elämän vaihteita.

Kuten jo viime kerralla mainittiin, niin vasta, niinkuin meidän on tapana sanoa Madame Blavatskyn mukaan teosofisella kielellä, kolmannen juurirodun aikana, eli siis lemuralaisen mannermaan aikana, alkaa meidän ihmiskuntamme varsinainen historia. Meidän ihmiskuntamme ruumiillinen historia on tässä maailmankaikkeudessa kyllä paljon vanhempi, mutta ihmiskunnan historia sielulliselta kannalta alkaa vasta kolmannessa juurirodussa Lemurialla. Oli myöskin puhetta viime kerralla, että Lemurialla, kolmannen juurirodun aikoina tapahtui tuo ihmeellinen toinen luominen, jolloin ihmiskunnan ruumiilliset muodot saivat sielun, saivat minuudet. Tämähän on kaikista tärkein kohta ihmiskunnan syntyhistoriassa tällä meidän maallollamme. Jos vertauskuvana ajattelette ihmislapsen syntymää, niin voihan joskus tapahtua, että lapsi syntyy synnynnäisenä idioottina. Silloin hän on niinkuin elävä fyysillinen ruumis, mutta täydellinen eläin. Hän ei ole ihminen. Hänessä ei ole mitään tajuntaa, minätajuntana, eikä hänessä ole ajattelevaa järkeä. Hän on eläimellinen olento ihmismuodossa. Muuten tietysti pienessä lapsessakaan emme heti huomaa mitään ajattelevaa ja järkevää minää. Pienen lapsen elämä on alussa enemmän tai vähemmän luonnonmukaista ja eläimen tapaista, mutta kuitenkin näemme jo jossakin piirteissä, että sillä on sielu takana ja että me saamme olla täynnä toiveita siitä, että tästä lapsesta vielä kehittyy tavallinen ihminen. Jos nyt vertauskuvana ajattelemme tuota synnynnäistä idioottia, niin silloin saamme pienen kuvan siitä, minkälainen meidän ihmiskuntamme oli alkuaikoina Lemurialla.

Alkuaikoina Lemurialla, kolmannen juurirodun alussa luotiin, ehkä paremmin sanoen synnyttiin inhimilliset ruumiit, inhimillisiä ruumiillisia olentoja, jota siis kyllä olivat jättiläisen kaltaisia ihmisiä, mutta joilla ei ollut järkeä. Näitä nimitettiin kaikissa traditioneissa järjettömiksi, sieluttomiksi olennoiksi.

Voimme syystä kysyä, mitenkä nämä olennot saivat alkunsa, kuka heidät synnytti? Voimme myöskin ohimennen viitata siihen tosiseikkaan, joka on tuttu jokaiselle, joka on tutkinut Salaista Oppia tai yleensä meidän teosofista maailmankatsomustamme, maailman kehitysoppia. Sanotaan, että tämä nykyinen maapallo on neljännessä luomiskaudessa eli neljännessä luomispäivässä, manvantarassa. Ennen tätä oli siis kolme luomiskautta, järjestyksessä taaksepäin ne ovat: Kuu-kausi, Aurinko-kausi ja Saturnus-kausi. Me, jotka olemme nyt ihmiskuntana, olimme Kuu-manvantarassa eläinkuntana. Me emme ole eläneet eläinkuntana tällä maapallolla. Täällä me olemme syntyneet ihmisinä. Eläinkuntana me olimme edellisessä luomiskaudessa, tämän maapallon varhaisemmassa jälleensyntymässä.

Silloin ihmiskunta saavutti oman päämääränsä, ainakin suurin osa ihmiskuntaa saavutti sellaisen täydellisyyden, joka silloin oli saavutettavissa. Nämä verrattain täydelliset ihmisolennot saivat tehtäväkseen auttaa tätä ihmiskuntaa, jonka tuli syntyä tälle maapallolle sillä, että he, joilla jo oli fyysillinen, inhimillinen ruumis, ihmisen muotoinen ruumis, antoivat itsestään ruumiillisen muodon, synnyttivät itsestään, niinkuin Salaisessa Opissa sanotaan, tsaijan eli haamuvarjon, inhimillisen muodon eetteriaineesta. He synnyttivät sen itsestään ja laskivat sen siihen fyysilliseen eli siihen ruumiilliseen maaperään, mikä oli valmistettu jo äärettömiä aikoja sitten.

Emme voi tähän asiaan sen enemmän kajota. Muistakaamme vain, että se inhimillinen muoto, mikä meidän ihmiskunnallamme nyt on, sen me olemme saaneet lahjaksi viime luomiskauden täydellisiltä ihmisiltä. He antoivat siemenen, meidän fyysillisen ruumiimme alkuplasman. He laskivat siihen oman muotoisen siemenensä. Mehän tiedämme tänä päivänä, että jokainen kukka kasvaa oman näköisensä, omasta siemenestään. Vaikka kaikki siemenet ovat hyvin yhdennäköisiä, niin jokaisesta siemenestä tulee määrätynlainen kukka. Ei koskaan mikään siemen erehdy omasta muodostaan, jonka se tulee luoda. Jos panemme siemenen

maahan, niin siitä kasvaa juuri sellainen kukka, kuin siitä voi tulla. Jokaisessa siemenessä on pieni, pieni kuva tulevasta kasvista. Se kuva on fyysilliselle silmälle näkymätön, mutta sisäiselle silmälle näkyvä. Tuo pieni kasvinkuva siemenessä on ikään kuin Jumalan sana, Logos, joka pakottaa sen kasvamaan määrätyn muotoiseksi. Samaan suuntaan tapahtuu ihmiskunnan suhteen, kun viime luomiskauden täydelliset ihmiset antoivat omat muotoisensa siemen siihen maaperään, jota oli valmistettu kauan aikaa ja josta piti muodostua inhimilliset ruumiit. Sillä tavalla siis synnyttiin inhimilliset ruumiit. Ne olivat kyllä sangen kookkaita, jättiläismäisiä, mutta ihmeellistä kyllä verrattain kauniin näköisiä, ei niissä koskaan ollut mitään eläimellistä ulkonäköä. Ne olivat täydellisten ihmisten synnyttämiä ja luomia ihmiskuvia, eläviä ihmiskuvia.

Nämä suuret, elävät, jättiläismäiset ihmiset olivat aivan ilman järkeä. Heillä oli siis hieno ja hyvin kehittynyt organismi, niinkuin kaikki luonnossa on omalla tavallaan täydellistä ja kaunista, mutta heissä ei näkynyt vähintäkään älyä, ei vähintäkään sellaista elämää kuin esim. eläimissä. Ne olivat enemmän varjoja, haamuja, melkein kuin kummituksia.

Kun nämä ihmisolennot olivat siis luodut, silloin juuri Kosmillisen Kristuksen laskeutuminen auringon tasolle, niinkuin me olemme tässä koettaneet kuvata, sai aikaan sen, että me ihmiset, ihmisminät, jotka olimme syntyneet ihmisminuuksiksi tuossa edellisessä Kuu-kaudessa, eli Kuu-manvantarassa silloisista eläimistä, ja jotka emme enää olleet velvolliset syntymään eläimellisiin muotoihin, koska meistä oli tullut ajattelevia ihmisminuuksia, saimme käskyn syntyä noihin inhimillisiin muotoihin, elähdyttää niitä. Silloin tapahtui se asia, jota nimitettiin hyvin eri tavalla, milloin Manasaputrain ruumistukseksi, milloin enkelien lankeemukseksi, milloin yhden osan tottelemiseksi ja suurimman osan tottelemattomuudeksi.

Oli nimittäin sillä tavalla, että kun me inhimilliset minuudet saimme käskyn Kosmilliselta Kristukselta ruumistua niihin

inhimillisiin muotoihin, niin ainoastaan muutamat tottelivat. Sanotaan Salaisessa Opissa, että noin kolmasosa totteli, mutta suurin osa ihmisminuuksia ei totellut. – Emme tahdo ruumistua noihin haamuihin. Mitä se semmoinen on? Emmehän me osaa niissä ajatella, emme osaa niissä järkeillä. Emme voi elää, niinkuin olemme eläneet tässä maailmassa minuuksina taivaallisissa oloissa, puhtaan järjen maailmassa. – Tätä asiaa kuvataan siis yhdeltä kannalta näin ja sanotaan, että kaksikolmasosaa näistä enkeleistä lankesi. He eivät totelleet tuota Kristuksen käskyä. Eivät totelleet käskyä: ruumistukaa. – Emme me tahdo ruumistua noihin rajoitettuihin muotoihin.

Meidän ei tarvitse asettua tämmöiselle tunteen kannalle, kun me olemme tutkijoita että nuo enkelit olivat siis kovasti tottelemattomia ja me tunnemme sisässämme pyhää vihaa noita enkeleitä kohtaan. Me voimme ajatella ja tässä kohden Madame Blavatsky puhuu niin sattuvasti, me voimme yhtä hyvin ajatella, että nämä, jotka eivät heitä ruumistuttaneet, olivat hieman viisaampia ja hieman kehittyneempiä. Heillä oli suurempi halu uhrata. He tahtoivat vielä odottaa aavistaen, että vaikeudet voivat olla suuremmat myöhemmin. Jos vähän vielä odotetaan, niin voimme olla suuremmaksi hyödyksi. – Sentähden kehittyneemmät kieltäytyivät. Jos katselemme miltä kannalta tahansa asiaan, niin huomaamme, että vähemmän kehittyneet ihmisminat tottelivat heti ja ruumistuivat noihin muotoihin ja elähdyttivät niitä. Enemmän kehittyneet ihmissielut eivät totelleet, vaan odottivat ja sitten vasta myöhemmin ruumistuivat.

Näiden Manasaputrain eli enkelein eli järjen poikain ruumistuminen kesti hyvin pitkän ajan. Se alkoi Lemurialla ja päättyi vasta Atlantiksella, neljännen juurirodun aikana. Uudet ihmisminuudet tulivat ihmiskuntaan ei ainoastaan Lemurian, vaan myöskin Atlantiksen aikana. Tämä ruumistuminen, niin verkalleen tapahtuva ruumistuminen tai tottelevaisuus toisten puolelta, sai aikaan sen merkillisen ilmiön, jota on nimitetty ja jota on hyvin monessa uskonnossa nimitetään syntiinlankeemuk-

seksi. Sen kautta, että suurin osa enkeleistä ei totellut, ei inkarnoitunut, jäivät monet inhimilliset muodot ilman sielua ja nämä sieluttomat ihmismuodot lankesivat syntiin, ne joutuivat harhateille, kun ihmiskunta jakautui kahteen sukupuoleen. He lankesivat sukupuolisyntiin. Se vei ihmiskunnan hyvin alas. Nuo olennot, jotka eivät osanneet mitään arvostella olivat tietysti aivan viattomia. He katselivat luontoa ja eläimiä ja he lankesivat sukupuolisyntiin eläinten kanssa. Niistä on juuri jälkeläisiä apinoissa. Voimme sanoa, että yleensä nisäkkäät, kaikki ne eläinmuodot ovat tavallaan ihmisten jälkeläisiä. Ei tietysti järkevien ihmisten, mutta järjettömien. Nämä järjettömät ihmiset olivat siinä puuttuvana renkaana, jota tiedemiehet aina ovat etsineet.

Meidän on myöskin lisättävä, että jotkut niistäkin ihmisistä, jotka olivat saaneet järjen, siis nuo kaikista kehittyneimmät ihmiset, lankesivat. Mutta osa niistä, suurin osa niistä ei suorastaan langennut siitä syystä, että hyvin suuri osa niistä ihmisolennoista, jotka ruumistuivat, eivät kuuluneet ainoastaan tämän Kuu-manvantaran eläinkuntaan, eli siitä syntyneeseen ihmiskuntaan, vaan varhaisempienkin luomispäivien ihmiskuntaan, jotka vielä tarvitsevat lisää kehitystä. Aurinko-manvantaran eli tulen ja valkeuden pojiksi, syntyi hyvin paljon. Ne olivat kuin täydellisiä enkeleitä, jotka syntyivät enkelien rinnalla inhimillisiin muotoihin saadakseen vielä käydä koulua. Nämä tulen ja valkeuden pojat olivat erittäin tottelevaisia, koska olivat kehittyneitä olentoja. Suurin osa heistä saavutti sellaisen inhimillisen täydellisyyden eli yhteyden Kristuksen kanssa, joka teki heidät pelastuneiksi. Heidän ei tarvitse sitten enää syntyä maan päälle, elleivät itse tahdo. Tämä oli tietysti ohimennen sanottu. Ne, jotka ovat näistä asioista lukeneet voivat mielenkiinnolla seurata tällöisiä pikkuhuomautuksia ja ottaa niistä varteen.

Toinen erittäin tärkeä kohta tässä Lemurian ihmiskunnan historiassa on se, jota nimitetään Salaisen Veljeskunnan

perustamiseksi ja avunannoksi. Se ei ole vielä oikein paikallinen ja satteva lause, jos sanomme, että Salainen Veljeskunta perustettiin Lemurialla. Se kuuluu pikemmin Atlantiksen aikoihin. Mutta on kuitenkin otettava huomioon, että juuri Lemurian ajalla, kolmannen juurirodun aikana korkeat, kehittyneet ihmisolennot, hyvin kehittyneet jumalalliset olennot toisista planeetoista, varsinkin Merkuriuksesta ja Venuksesta ja Auringosta, tulivat tänne. Nyt on huomioon otettava, että kaikki ne ihmiset, jotka olivat saaneet minuuden sekä kaikki ne sieluttomat (olennot) ihmiset, olivat aisteiltaan toisenlaisia kuin me. Heidän silmänsä eivät olleet vielä ollenkaan kääntyneet tähän fyysilliseen maailmaan päin. Ne alkoivat vasta Lemurialla kehittyä tännepäin. Voimme pikemmin sanoa, että nuo alkuperäiset lemuralaiset pitivät kuin kiinni näitä tavallisia fyysillisiä silmiään. Nämä silmät kuuluivat kyllä heidän inhimilliseen muotoonsa, mutta ne olivat kiinni. Heillä oli kolmas silmä täällä päässä ja myöhemmin otsassa, kyklooppisilmä, jolla he näkivät. He eivät siis nähneet ulospäin, vaan ainoastaan sisäänpäin. Kaikki nämä ihmiset, jotka olivat maan päällä Lemurian aikana näkivät sisäänpäin, sisäisen maailman, mentaalimaailman. Nuo sieluttomat eivät tietysti nähneet puhtaan järjen maailmaan, mutta ainoastaan astraalis-mentaaliseen maailmaan. Mitä siellä maailmassa oli, sen he saattoivat havaita värien ja äänien muodossa, värillisissä ja äänellisissä muodoissa. Mutta tähän fyysilliseen maailmaan he eivät vielä voineet nähdä.

Tästä kaikesta, josta olemme nyt koettaneet selittää, oli seurauksena, että kun nuo ihmeelliset auttajat, korkeat, jumalalliset ihmiset tulivat Aurinko-tasolle, eli Kristuksen tasolle, Kosmillisen Kristuksen tasolle, Kosmillisen Kristuksen tasolle buddhisen järjen maailmassa, niin heidän ei tarvinnut muuta kuin astua näkyviksi astraalimaailmaan, jotta kaikki saattoivat heitä nähdä. Myöskin he tietysti saattoivat ottaa päälleen inhimillisen muodon fyysillisesti. Tätä fyysillistä muotoa eivät ihmiset

nähneet, mutta tuon astraalisen muodon he näkivät verrattain selvästi, erittäinkin ne, joilla oli minätajunta.

Tämä on nyt sangen merkillinen ja huomattava seikka, sillä yleensä, jos katselemme vanhoja traditioneja, vanhoja uskontoja ja muita salaisia kirjoituksia ihmiskunnan muinaisista ajoista, niin me huomaamme, että kaikkialla puhutaan tuollaisesta onnen ajasta, jota nimitetään ihmiskunnan alkuperäiseksi paratiisiksi, alkuperäiseksi Eedeniksi, Edenin puutarhaksi. Tämä oli juuri sitä, että kaikki ihmiset näkivät tuohon sisäiseen astraaliseen maailmaan ja näkivät, että siinä maailmassa liikkui heidän keskellään ihmeellisiä, jumalallisia olentoja. Jumala liikkui Edenin puutarhassa, niinkuin kuvataan juutalaisissa traditioneissa, Mooseksen kirjassa. Jumala liikkui Edenin puutarhassa ja keskusteli Aadamin ja Eevan kanssa, opetti ja nuhteli heitä. Olisi tietysti väärin ajatella, että se olisi ollut absoluuttinen elämä, joka olisi noin esiintynyt. Ei, ne olivat juuri noita korkeita jumalallisia olentoja, jotka tulivat auttamaan ihmiskuntaa ja siten liikkuivat ihmisten kesken heidän astraalisilmilleen näkyvinä. He liikkuivat ihmisten kesken opettaen, ohjaten, nuhdellen heitä ja viitaten heille tietä. He opettivat heitä myöskin fyysillisiä asioita suorittamaan. Ihmiset oppivat vähitellen kaupunkeja ja taloja rakentamaan. Eivät he itse olisi näitä asioita keksineet tai olisi kestänyt ainakin hirmuisen kauan, ennenkuin nämä ihmiset olisivat voineet jotakin sellaista saada aikaan. Sentähden olikin niin suureksi avuksi, että oli noita kehittyneitä olentoja, jotka saattoivat ihmisiä neuvoa ja opettaa.

Tämä ensimmäinen aika oli siis onnellinen aika. Mitään ristiriitoja ei ollut. Ei mitään sisäisiä konflikteja. Mutta meidän tulee ottaa huomioon, että tuo paradiisiaika ei ollut mikään semmoinen aika, että me voisimme sanoa, että me todella olimme paljon viisaampia ja parempia ja nyt me sitten olemme langenneet tällaiseen syntiin. Miksi emme pysyneet paradiisissa? Siellähän me olimme etevämpiä ja viisaampia. Ei ole ollenkaan käsitettävä sillä tavalla. Meidän on käsitettävä sillä

tavalla, että me olimme kuin lapsia, jotka varsinaisesti eivät tiedä hyvästä ja pahasta, mutta jotka luonnollisesti ovat taipuvaisia sekä hyvään, että pahaan. Lapset elävät varhaisemmassa lapsuudessaan paradiisitilassa. Samalla tavalla oli ihmiskunnan laita.

Mutta tällä samalla paradiisikäsitteellä on myöskin syvempi merkitys. Se merkitsee myöskin, että Salainen Veljeskunnan koulu perustettiin maan päälle. Ei se ollut varsinaisesti koulun muodossa perustettuna ennenkuin Atlantiksella, mutta kuitenkin tämän koulun siemen ja aate käytännöllisessä merkityksessä oli olemassa Lemurialla, kolmannen juurirodun aikana. Sitä koulua nimitettiin Paradiisiksi. Sanotaanhan Salaisessa Opissa, että tällä ensimmäisellä ihmiskunnalla oli yhteinen kielikin. Se oli kyllä hyvin yksinkertainen. Sitten sillä oli myöskin yhteinen uskonto, viisaususkonto. Se oli uskonto, niinkuin me voisimme tänä päivänä sanoa teosofisella kielellä, joka oli jumalallista tietoa ja joka johtui Kosmillisen Kristuksen läheisyydestä. Kosmillinen Kristus oli kaiken takana tuolla buddhisen järjen tasolla. Kaikki ne ihmiset, joilla oli minuudet olivat hyvin lähellä Kosmillista Kristusta ja koska heidän tajuntansa ei vielä ollut muualla kuin minuuksissa, niin se oli aivan lähellä Kristusta. He näkivät sellaisella sisäisellä näkemyksellä kuinka maailma oikeastaan on, miten yleensä kaikki on. Sentähden oli heille hyvin helppoa ymmärtää mitä nuo opettajat opettivat. Viisaat antoivat ikään kuin muodon ihmisten sisäisille aavistuksille. Se oli heille tuttua ja viisaususkonto oli aivan luonnollinen. Kaikki toiset matkivat ilman muuta kuin ne näkivät sisäisillä aisteillaan noita jumalallisia olentoja ja kuulivat heidän puhuvan. Vaikka heillä, noilla kehittymättömillä, ei ollut tajuntaa, niin he kuitenkin alistuivat ja tottelivat, niinkuin uskolliset kotieläimet tekevät tänä päivänä. He tottelivat ilman muuta ja eivät olleet uppiniskaisia.

Näin oli siis alkuaikoina ja se oli paradiisia. Paradiisi oli se koulu, johon kaikki ne minuudella varustetut ihmiset joutuivat sen nojalla, että siellä heidän keskuudessaan liikkui opettajia,

jotka opettivat heitä. Ei ollut varsinaista koulurakennusta ja mysteeriota, mutta oli tuossa mentaalimaailmassa suojattu alue, johon järjettömien ihmisten ei mitenkään ulottunut. Se oli suojattu alue, johon pääsivät järjellä varustetut ihmiset ja siinä suojatussa maailmassa he ottivat vastaan suoranaista opetusta muualta tulleilta olennoilta. Se oli silloin paradiisia.

Mistä sana paradiisi on tullut? Meillä on kreikkalainen sana pradeisos, joka merkitsee eläintarha eli puutahra. Sanskritin kielessä on muoto paradasha, joka merkitsee vierasmaa eli vieras alue, suljettu alue, johon ei ole pääsyä. Mutta tämä sanan varsinainen merkitys ja alkuperä on filosofien mielestä persialainen. Siinä kielessä on sana paradeisha ja se merkitsee suojattu alue, vain alkuperäisesti suojattu alue. Tämä sana suojattu alue ei alkuperäisessä merkityksessä saata tarkoittaa koko ihmiskunnan elämää, jota kaikki ihmiset elivät, vaikka he kyllä elivät onnellisessa tilassa, jonkinlaisessa paradiisissa, vaan se alkuperäisesti ja teknillisesti merkitsee juuri – se suojattu koulualue, se suojattu tajunnan alue, johon ainoastaan järkevät ihmiset pääsevät kouluun. Se on sanan alkuperäinen merkitys. Sana, jota käytetään raamatussa, Edenin puutarha viittaa enemmän onnen tilaan. Eden-sanaa verrataan tavallisesti kreikkalaiseen sanaan edonee, joka suoranaisesti merkitsee nautinto ja onni. Tavallisesti se merkitsee aistillista onnea – hedone. Hedonistiksi nimitetään ihmistä, joka pitää yksilöllistä, aistillista onnea elämässä jonkinlaisena päämääränä, tärkeänä asiana. Edenin puutarha tulee siis siitä sanasta. Tässä muodossa nimitys hyvin sopii ihmiskunnan yleiselle tilalle kolmannen juurirodun aikana, ensimmäisinä aikoina, kun ihmiset elivät viattomuuden ja onnen tilassa. Sana eden sopii sille hyvin mutta paradiisi tarkoittaa suojattu alue korkeammassa astraali- eli mentaalimaailmassa, puhtaan järjen maailmassa, johon oli pääsy ainoastaan niillä, jotka saattoivat minuutensa ja järkensä nojalla ymmärtää ja ottaa vastaan opetuksia.

Jos nyt siirrymme eteenpäin tässä Lemuriasta Atlantiksen aikoihin, niin me huomaamme kuinka ihmiskunnan asiat ovat muuttuneet. Yhä kyllä tulvi uusia ihmisiä sisään, uusia ihmissieluja ja minuuksia, mutta ne olivat älykkäämpi ja sentähden kun he sitten saivat ruumistua ruumiisiin, jotka olivat syntiinlangenneiden jälkeläisiä, niin nämä ruumiit olivat jo sukupuolisesti turmeltuneet. Jo sen kautta minuudet ja ihmissielut, jotka niihin ruumistuivat joutuivat kovalle koetukselle. Ovatko ihmisminät niin enkelimäisiä, että ne ilman muuta rupeavat puhdistamaan noita ruumiita, vai kuuntelevatko he ruumiin ääntä? Silloin me huomaamme sen surunäytelmän, että useimmat eivät suinkaan enkeleitä ruvenneet voittamaan, vaan kulkivat eteenpäin synnissä ja alaspäin kaikessa pahassa. He menivät alaspäin sitä enemmän koska ihmiskuntaan ruumistui semmoisia ihmisolentoja ensimmäisestä luomispäivästä eli manvantarasta, Saturnus-kaudesta, jotka tarvitsivat pahan tuntemusta. He eivät olleet omassa Saturnus-kaudessaan oppineet pahaa tuntemaan, mutta ollakseen ihmisolentoja täytyy heidän tuntea sekä hyvän että pahan. Nämä olennot syntyivät Atlantikselle nyt. He olivat komeita korkeita olentoja, ihmeellisiä olentoja. Heidän nopea pahan tuntemisensa sai aikaan, että he syöksyivät alaspäin kaikkeen itsekkyyteen ja kaikkeen pahaan niin paljon kuin mahdollista ja heistä tuli, niinkuin sanotaan, mustia maagikkoja. He olivat kuin luodut mustiksi maagikoiksi ja he saivat meitäkin vietellyiksi hyvin paljon mukaan. He olivat saatanaolentoja, jotka ruumistuivat ihmisten kesken Atlantikselle. Me ihmiset, jotka olimme ruumistuneet, me olimme Atlantiksella tilaisuudessa oppimaan kaikkea pahaa. Atlantis-kausi oli kaikista suuremmoin ja loistavin kausi, mitä on ollut meidän ihmiskuntamme historiassa. Meidän elämämme on nykyään, jos me vertaamme sitä Atlantiksen elämään, pieni ja mitätön, pikkumaista ja vähäpätöistä, todella ihmeellisen pienipiirteistä, että sitä ei osaa sanoin kuvata. Atlantis-maan elämä oli suuremman loisteliasta. Mehän nyt olemme koettaneet voittaa

takaisin muutamia keksintöjä . Atlantiksella käytettiin lentokoneita. Jokainen yksilö käytti omaa lentokonettansa, jonka avulla hän saattoi mennä mihin tahansa. Siellä oli suuremmissa rikkautta ja ylellisyyttä ja loistoa, suurempia temppelejä ja palvelusmuotoja. Aivan satumaisia. Kerrassaan satumaisia. Niin ihmeellisiä luonnonvoimia käytettiin aikaansaamaan efektejä, loisteliainta efektejä, että me aivan sokaistumme ja häikäistymme ja tulemme mykiksi seisoessamme tuollaisten asioiden edessä. Mutta silloinhan olikin ihmiskunnassa mukana semmoisia olentoja, joita emme enää näe. Nyt me olemme tavallisia ihmisiä ja joku meistä voi olla vähän nerokkaampi kuin toinen, mutta se on sentään mitättömän pientä verrattuna siihen nerokkuuteen, siihen älyyn, siihen tahdonvoimaan, mikä oli Atlantiksella. Kun näitä suuria olentoja, näitä Saturnus-olentoja ja muita, kun niitä oli suurissa joukoissa Atlantiksella, niin me muut kaikki tavalliset ihmiset pieninä laumoina seurasimme heti. Palvoimme heitä johtajina. Atlantis oli ihmetekojen kotimaa. Siellä kaikki etevimmät ihmiset olivat maagikoita ja osasivat loihkia. Kaikesta tuosta on vielä meidän inhimillisessä luonnossamme jäljellä taipumus häikäistyä ja kulkea auktoriteettein jäljissä ja tulla sokaistuiksi niin kerrassaan, ettemme ollenkaan huomaa, mihin joku meidät voi viedä. Me kuljemme mukana, kun me näemme jotakin ihmeellistä. Sitä kaikkea oli Atlantiksella.

Tällä Atlantiksella perustettiin varsinainen Salainen Veljeskunta eli Salainen koulu. Se varsinainen ensimmäinen salakoulu perustettiin fyysillisesti ja ne olennot, jotka tämä perustivat olivat niitä samoja, jotka olivat liikkuneet ihmisten kesken jo Lemurialla. Niistä on nyt muistot jäljellä kaikissa muinaisissa uskonnoissa ja mytologioissa. Indialaisissa kirjoissa puhutaan seitsemästä, myöskin kolmesta ja välistä neljästä Kumaarasta, jotka olivat noiden korkeiden olentojen johtajina, seitsemän kumaraa eli pyhää nuorukaista, seitsemän semmoista jumalolentoa, jotka olivat pukeutuneet nuorukaisten muotoihin

ikuisesti elävien nuorukaisten muotoihin. He eivät kuolleet. He olivat jumalolentoja, muualta tulleita. Heillä ei ollut maan päällä isää ei äitiä. He olivat, niinkuin juutalaisessa traditionissa sanotaan, Melkisedek, ja hänen pappiskuntansa. Melkisedekistä sanotaan, että hänelle ei ollut isää eikä äitiä. He olivat pyhiä nuorukaisia, jotka kyllä esiintyivät ruumiissa, mutta jotka eivät olleet syntyneet maan päällä. Melkisedekin koulu Atlantiksella oli ensimmäinen salainen koulu, todellinen salainen koulu, joka vilpittömästi opetti opetuslapsiaan Kosmillisen Kristuksen yhteyteen.

Niinkin jo olen maininnut, puhutaan vanhoissa mytologioissa myös niistä jumalallisista sankareista, kuten Apollonista, Marsista, Dionysoksesta, Helioksesta ym. Ne olivat kaikki juuri niitä samoja pyhiä olentoja. Kreikkalainen mytologia on verrattain nuori, mutta muistot ovat Atlantiksen ajoilta. Meillä, meidän Kalevalassamme puhutaan taas Väinämöisestä, Lemminkäisestä ja Ilmarisesta. Olivathan hekin ihmeellisiä ihmisiä. Ilmarinenhan kantoi taivaan kantta. Meidän täytyy hyvin tarkkaan tutkia näitä taruja, ja ymmärtää, että niissä, jos missään, on historiaa. Ei ole niin luottamista, mitä kaikki protokollistit ovat kirjoittaneet muinaisista ajoista. Meillä on kaikenlaisia kirjeitä, sopimuksia, asiakirjoja jäljellä ja me arvelemme, että se on historiaa ja se on historiallisesti todistettua. Tämähän on vallan varmaa. Kas, tuossa on mustaa valkoisella. Kuitenkin tämä tämmöinen historia on paljon vähemmän pätevää, sillä mehän itse tiedämme, miten joku pyhä kirja kirjoitetaan. Tietysti ihminen, joka kirjoittaa tuon pyhän kirjan tänä päivänä on koko lailla älykäs, mutta vaikka hän olisikin sitä, niin siihen pöytäkirjaan voi tulla paljon sellaista, joka on häntä itseään, hänen omia käsityskantojaan. Olisi sentähden ollut parempi, että olisi kirjoitettu muistiin mitä jokainen sanoi siitä samasta asiasta. Pöytäkirja on tietysti koko lailla pätevä todistuskappale, mutta muistiinpanot ovat hyvin ylimalkaisia. Onhan tullut todistetuksi, tieteellisesti todistetuksi, että kukaan todistaja ei todista samalla

tavalla, sillä jokaisella on oma ajatustapansa. En tahdo tällä halventaa meidän historiallista tutkimustamme, mutta sanon vain, että on verrattain harvat sellaiset muistiinpanot, joista sitten rakennamme ja muovaamme mennyttä historiaa. Mutta sitä vastoin ovat juuri tuollaiset tarinat ja sadut, jotka ovat eläneet vuosituhansia ja vuosimiljoonia meidän tajunnassamme, ihmeellistä historiaa, kun niitä vain osaa lukea, sillä ne ovat enimmäkseen syntyneet paljon korkeammalta näkökannalta. Ne ovat syntyneet kehittyneissä ihmisolennoissa, jumalallisissa ihmisolennoissa, heidän tajunnassaan ja sentähden ne ovat paljasta totuutta, hyvin paljon totuutta. Kun me siis puhumme Väinämöisestä, Lemminkäisestä ja Ilmarisesta, niin meidän täytyy kiinnittää huomiomme niihin jumalallisiin kirjoihin, joita on olemassa. Ne nimittäin viittovat siihen, että nämä tarinat ovat kotoisin muinaisilta ajoilta, Atlantiksen ajoilta. Kaikki korkeat jumalalliset olennot, kaikki egyptiläiset ja indialaiset jumalat ovat kävelleet kerran maan päällä. Apollon, Väinämöinen ovat kyllä täällä olleet ja kaikki muutkin vanhojen tarustojen lukuisat jumalat.

Meidän on vielä otettava huomioon eräs seikka. Atlantiksen ajalla Kosmillinen Kristus, niinkuin sanomme, oli laskeutunut planeettamaailmaan. Tässä piilee semmoinenkin ihmeellinen totuus, että Kosmillinen Kristus oli, voisimme sanoa, päässyt ruumistumaan planeetoissa. Ei sillä tavalla ainakaan maan päällä, niinkuin se tapahtui Jeesus Kristuksen kautta, mutta mehän emme voi varmasti mennä sanomaan, olisiko semmoinen joku voinut tapahtua jossakin toisessa planeetassa täällä. Joka tapauksessa on aivan selvä, kun katselee tuota Kosmillisen Kristuksen laskeutumista astraaliskosmilliseen maailmaan eli planeettamaailmaan, että Kosmillinen Kristus ruumistui noissa planeetoissa, ainakin astraalisena muotona. Sitä ei voi varmasti sanoa, onko hän ollut fyysillinen ja epäilen sitä, kun sitä ajattelen, mutta muoto on ainakin ollut astraalinen. Kosmillinen Kristus on päässyt astraalisesti ruumistumaan planeetoissa tässä meidän

aurinkokunnassamme. On siis ollut olentoja, on siis ollut korkealle kehittyneitä, merkillisiä ihmisolentoja, jumalallisia olentoja, jotka saattoivat ottaa kosmillisen Kristuksen vastaan itseensä. Voimmehan sanoa, että tässä meidänkin maapallollamme muualta tulleet suuret auttajat olivat kosmillisen Kristuksen ruumistumia tavallaan, vaikka eivät tietysti fyysillisesti, sillä ne olivat niitä, jotka olivat luoneet omat ruumiinsa eivätkä siis olleet fyysillisesti syntyneitä. Ne eivät kuuluneet tähän ihmiskuntaan eivätkä osanneet sitä lunastaa. He olivat opettajia ja ruumistuttivat Kosmillista Kristusta, mutta eivät lunastaneet tätä ihmiskuntaa, koska eivät olleet fyysillisesti syntyneitä olentoja. Tässä selviää nyt joku semmoinen ristiriita, joka on voinut olla monen teosofin ja totuudenetsijän mielessä.

Minkätähden puhutaan Jeesus Kristuksen merkillisestä työstä, siitä, että hän oli Kosmillisen Kristuksen ruumistuma? Eivätkö nuo ihmeelliset Kumaara-olennot, eivätkö he olleet Kosmillisen Kristuksen ruumistumia? Ovat kyllä, mutta omalla tavallaan. He eivät olleet fyysillisiä, eivät olleet fyysillisesti Kosmillisen Kristuksen ruumistumia eivätkä olleet meidän ihmiskuntaamme nähden muuta kuin opettajia. Kosmillisen Kristuksen, voidakseen lunastaa meidän ihmiskuntamme, täytyy päästä meidän fyysilliseen ihmiskuntamme sisään, täytyy päästä meidän ihmiskuntamme päivätajuntaan. Se ei ollut mahdollista muuta kuin siten, että joku ihminen ensin saattoi ottaa Kosmillisen Kristuksen vastaan päivätajuntaansa. Siis ainoastaan ne ihmiset, jotka tästä meidän ihmiskunnastamme nousivat Melkisedekin koulun opin nojalla kehityksessä ylöspäin saattoivat päästä Kosmillisen Kristuksen yhteyteen. Ainoastaan heillä oli mahdollisuus saada Kosmillinen Kristus myöskin päivätajuntaan. Tämä ei onnistunut kenellekään meidän ihmiskuntamme ihmiselle. He pääsivät kyllä toisessa tajunnassaan Kosmillisen Kristuksen luo planeettamaailmaan, mutta heille oli jälkeensä vain muisto siitä. Buddha ensimmäisenä onnistui, tai jota kuitenkin onnistui, mutta ei aivan

täydellisesti. Buddha oli sittenkin vähäisen ulkopuolella. Kosmillinen Kristus ei päässyt niin syvälle hänen sisäänsä, vaikka hänen päänsä oli kokonaan täyttynyt Kosmillisella Kristuksella, Kosmillisen Kristuksen elämällä. Hänen sydämensä ei ollut vielä niin täysin sen täyttämä, niinkuin sitten myöhemmin Jeesus Kristuksen, sillä Buddha ei saanut vielä tuntea muuta kuin sääliä, sanomatonta sääliä. Sääli käy yhteydessä juuri sanomattoman viisauden ja älyn kanssa. Buddha näki, kuinka pieniä kaikki ihmiset ovat, kuinka kaikki on kurjaa ja kauheaa, kuinka vähän ihmisten järki on kehittynyt. Se lepattaa kuin pieni liekki. Buddha itse on kuin suuri loimuava tuli ja mahdoton valkeus. Sentähden Buddhan tuli niin sääli ihmisiä ja silloin hänestä tuntui, että elämän pyörä on kolkko. Se on kylmä. Se on semmoista, josta ihmisen tulee päästä. Ihmisen tulee vapautua jälleensyntymisen pyörästä. Hänen tulee kerrassaan pelastua ja vapautua, niin että hän pääsisi nirvaaniseen tajunnan tilaan.

Jeesus Kristus otti Kosmillisen Kristuksen kokonaan itseensä tässä päivätajunnassa. Vasta hän saattoi nostaa peitteen, joka teki olemassaolosta ei mitään sellaista kolkkoa, josta täytyy päästä, vaan sellaisen suuren, ihmeellisen seikkailun, jossa täytyy olla mukana. Jeesus Kristus pääsi siihen näkökantaan.

On kuin Buddhan temperamentti sanoisi: „Koko olemassaolo on niin kurjaa ja sentähden ihmisetkin elävät sellaisessa suuressa tietämättömyydessä. Tästä kaikesta kurjuudesta ihmisten pitäisi päästä.” Mutta Jeesus Kristus sanoo toiselta puolen: „Kuinka suurta kuinka ihmeellistä, että ihmiset käyvät tämmöisessä koulussa, jossa on tuskaa, jossa on kaikenlaista kärsimystä ja oppimista, mutta jossa ihmiset sitten kasvavat järkeviksi olennoiksi, auttajiksi, merkillisiksi olennoiksi, voimakkaiksi, suuriksi runoilijoiksi, taiteilijoiksi ja elämän seikkailijoiksi, vapahtajiksi ja hallitsijoiksi, jotka voivat toisia ihmiskuntia ja maailmoita palvella.” Tämä on tunnelmallisesti ero tuon toisen ja toisen näkökannan välillä. Molemmat ovat tosia, mutta tämä toinen, tämä Jeesus Kristuksen on syvempi vielä. Se paljastaa

enemmän. Se vie lähemmäksi Jumalaa. Se vie lähemmäksi
Kosmillista Kristusta.
